

Amortisationstid. Det have Selskaberne kunnet klare sig med uden at gribe til nogen som helst af de ekstraordinære Udveje, som det ærede Medlem for Slagelse nævnedes. Det vil sige, at naar man udstrækker Fristen, gaa vi bort fra en allerede nu bestaaende Praksis, som har vist sig god og forsvarlig. Hvad Aktionærerne angaa, som det ærede Medlem i forskellig Forbindelse har talt om, beder jeg ham være overbevist om, at man kan ikke gøre Aktionærerne eller de forsikrede i danske Livsforsikringsselskaber en større Tjeneste end ved at indrette Lovens Grundlag saaledes, at Virksomheden bliver saa solid som vel muligt. Skulde nemlig den Kalamitet indtræffe — og det kan til syvende og sidst selv ikke det bedste Forsikringsraad fuldstændig hindre, naar Selskaberne have altfor vide Rammer at virke inden for —, at et dansk Selskab skulde gaa under, efter at der er indført Statskontrol med danske Livsforsikringsselskaber, vilde det give den hele private danske Livsforsikringsvirksomhed et saadant Grundskud, at den maaske aldrig vilde rejse sig, og det vilde være den største Kalamitet saavel for Aktionærerne som for de forsikrede. Derfor ere de strenge Bestemmelser, som kunde synes at berede saa store Vanskeligheder og i den første Tid at sætte Aktionærerne og de forsikrede paa smal Kost med Hensyn til Udbytte og Bonus, i Virkeligheden dem, der tjene dem bedst.

N. Andersen: Af de Udtalelser, der ere fremkomne ved denne og tidligere Behandlinger af denne Sag, fremgaar det klart, at det, man tilsigter ved dette Lovforslag, særlig er at sikre Landets Befolkning mod at lide Skade ved at lade sig livsforsikre i usolide Selskaber. Det er saaledes det Moment, der fornuftigvis bør være det overvejende ved Bestemmelsen om, hvad en saadan Lov bør indeholde, og jeg skal erkende, at det paa væsentlige Punkter ogsaa er lykkedes den ærede Minister og det ærede Udvalg at komme til Enighed om en Række af Bestemmelser i den Retning. Der er dog et Punkt, hvor jeg ikke paa nogen Maade kan indrømme, at man er kommen til en heldig Opfattelse, nemlig med Hensyn til Bestemmelsen om de udenlandske Selskabers Sikkerhedsstillelse for deres Virksomhed her i Landet. Det er mig ganske uforstaaeligt, at man kan argumentere saaledes, som der fra flere Sider er blevet argumenteret i Dag, for at beholde Bestemmelsen om, at disse Sel-

skaber skulde deponere et bestemt Beløb, som jo er fastsat til 100,000 Kr., og samtidig, i samme Aandedræt, argumentere imod, at der fra anden Side kræves af disse Selskaber en langt mere fyldestgørende Garantistillelse. Ingen har nemlig turdet benægte — ikke engang det ærede Medlem for Randers Amt 6te Valgkreds (Neergaard) —, at det at forlange af udenlandske Selskaber, at de skulde deponere den fornødne Formue, giver en større Sikkerhed for de forsikrede end det at forlange, at de skulde deponere en rund Sum af 100,000 Kr. Paa den anden Side har man ment, at det kunde rumme store Farer at give de udenlandske Selskaber et saa udmærket Skilt at rejse omkring med som det, der vilde bestaa deri, at de kunde sige: Vi have deponeret alt, hvad der behøves, vi have efter Lovens Bestemmelser deponeret den fornødne Formue. Men de samme ærede Medlemmer, som nære denne Frygt — det ærede Udvalgs Flertal — f. Eks. den ærede Ordfører, kunne slet ikke faa Øje paa, at der er nogen som helst Fare ved, at man giver dem et akkurat lige saa brugeligt Skilt derved, at man giver dem Kvittering for, at de have deponeret det Beløb, som Loven fastsætter, de 100,000 Kr., der ligge i den danske Nationalbank, at de have fyldestgjort alle Lovens Fordringer. Dette er akkurat lige saa fristende for dem at benytte, og det vil gøre akkurat den samme skadelige Virkning — hvis det overhovedet bliver en skadelig Virkning —, nemlig den, at det giver dem Vind i Sejlene i Agitationen ude i Befolkningen for at skaffe sig Forretning. Jeg kan ikke forstaa, at man fornuftigvis kan gøre anderledes end at gaa enten til det ene eller det andet i denne Retning: enten gaa til det, som man selv erkender for at være den største Betyggelse for Forsikringstagerne, nemlig at forlange, at de udenlandske Selskaber skulde deponere den fornødne Formue, eller ogsaa undlade ethvert Krav om, at de skulde deponere noget. Det kan jo ikke nytte at sige, som det ærede Medlem for Randers Amt 6. Valgkreds sagde i sit første Foredrag: at naar man gør det, som Lovforslaget foreslaar, naar man forlanger et Depositum af 100,000 Kr., har man dermed sagt til Befolkningen: Der er i Virkeligheden ingen reel Sikkerhed. Det nytter ikke at sige dette, for Forsikringsagenterne skulde nok faa sagt det modsatte paa en saa eftertrykkelig Maade, at de faa en stor Mængde af Landets Befolkning til at tro det, naar de have det Vaaben at møde med, som ligger